

Danh Ngôn Của Tào Tháo

Tác Giả: Bác sĩ Nguyễn Văn B&#o (Con Cò)
Thứ Bảy, 11 Tháng 8 Năm 2012 08:29

“Thà ta ph&#o i ch&# không đ&#o i ph&# ta”

Tào Tháo là một nhân vật điển hình của mô típ b&#ng tuy&#t bút trong Tam Quốc Chí. Tuy&#t mô típ nhân vật then chốt khác trong Tam Quốc Chí kém xa.

L&#u B&# là một gã đ&#o đ&#c gi&. Hơn b&#t ch&#c t&# ph&# L&#u Bang, một tên vô học, ch&# d&#a vào tíu x&#o “gi&# v&# trung thành với b&#n bè” (sau khi thành công thì đi&#t đ&#n nh&#ng ng&#o i đã c&#ng tác lúc đ&#u) mà th&#ng nh&#t đ&#c n&#c Tàu và l&#p ra một nhà Hán sáng chói trong lịch sử Trung quốc. L&#u B&# không có nhu&#u c&# may (thiên thời, địa lợi, nhân hòa) nh&# t&# ph&# nên thành quả của y nh&# nhoi h&#n.

Kh&#ng Minh thông minh tuy&#t v&#i, h&#c r&#ng tuy&#t v&#i, đa mưu tuy&#t v&#i, sáng suốt tuy&#t v&#i, khôn ngoan tuy&#t v&#i, có hàng chục th&# tuy&#t v&#i k&# c&# tài dùng ng&#o i và tài đoán trước c&#ng đi n&#c b&#c c&#a đ&#i ph&#ng đ&# th&#ng. Y biết trước c&# nhà Hán sẽ suy sụp không thể cứu vãn nên nh&#ng c&# giúp L&#u B&# vì y không muốn nh&#ng cái tuy&#t v&#i c&#a y không đ&#c h&#u th&# chiêm ng&#ng. Con ng&#o i nh&# v&#y quá lý tưởng, không thể có thực trên đời. Nói cách khác, nhân vật này đ&#m v&# h&# c&#u và tíu thuy&#t. Con Cò nghĩ rằng k&# thu&#t t&# Kh&#ng Minh không tuy&#t v&#i.

Quan Vũ là một nhân vật điển hình của mô típ h&#t s&#c tinh vi: can trường, uy dũng, trung hậu, đ&#o đ&#c, h&#i đ&# nhân, nghĩa, lễ, trí, tín và cuối cùng đ&#c tô đi&#m thêm nh&#ng nét hoang đường (cái đầu đã b&# ch&#t và đ&# th&#i hàng tháng mà vẫn v&#nh râu của Tào Tháo; hiện thánh đ&# đ&#n đ&#ng cho con trai là Quan Hồng b&#t s&#ng t&#ng đ&#ch v.v..). Ông đ&#c th&#n thánh hóa thành một nhân vật xa s&# th&#t. Loại mô típ này ch&#a tuy&#t v&#i.

Châu Du là một mưu sĩ kiêm nhà chính trị, kiêm nghề sĩ, kiêm võ sĩ, kiêm nhà chính trị, kiêm hàng chục nghề khác đ&#i phó đ&#c s&#c v&#i Kh&#ng Minh (coi y như một tri kỷ nh&#ng v&#n muốn gi&#t y đ&# tr&# h&#u ho&#n cho Đông Ngô). Vai trò của Châu Du trong Tam Quốc Chí điển hình của mô típ tài tình nh&#ng ch&#a đ&#n đ&# tuy&#t v&#i.

Tào Tháo xảo quy&#t tuy&#t v&#i, gian gi&#o tuy&#t v&#i, gian th&#n tuy&#t v&#i, bí ẩn báo tuy&#t v&#i, khôn ngoan tuy&#t v&#i, dùng ng&#o i tuy&#t v&#i, tham lam tuy&#t v&#i, háo s&#c tuy&#t v&#i, đa nghi tuy&#t v&#i, nh&#y c&#m tuy&#t v&#i..... g&#n một tá tuy&#t v&#i. Cái tuy&#t v&#i nh&#t c&#a y là: điển hình của mô típ b&#ng một ngôi bút tuy&#t v&#i!

Danh Ngôn Của Tào Tháo

Tác Giả: Bác sĩ Nguyễn Văn Báo (Con Cò)
Thứ Bảy, 11 Tháng 8 Năm 2012 08:29

Con Cò không muốn làm một người thì gì của quý vị về một đấng tài đã cũ rích (Tam Quốc Chí).
Hắn chỉ muốn cùng quý vị suy nghĩ về một đấng tài thu hút trong TQC: Đánh giá một câu nói
của Tào Tháo. Câu nói đó là:

“Thà ta phải nghèo đi chứ không đấng nghèo đi phải ta”

Con Cò xin đi tìm đấng tài này theo một lối hành văn riêng, nghĩa là không đi thẳng vào một
tiêu mà đi loanh quanh theo kiểu vòng vo Tam Quốc truyện khi nói tới ý kiến riêng của mình. Nói
cách khác, hắn sẽ câu giở bẻ ngo cách lối kể nhẽng câu truyện (phải chăng) của thiên hạ tùy
theo đấng ng sẽ (người phát biểu ý kiến) là ai hoặc đấng trên về thế nào:

-Trước tiên, nếu đấng ng sẽ là một đấng nh cao trí tuệ của Xã Hội Chủ Nghĩa thì câu truyện sẽ là:
Đúng! Cần lý! Người của Đấng ta luôn luôn phải thu hút lòng của Tào Tháo thì mới thành
công dễ dàng và toàn vẹn trong mọi việc, mọi hoàn cảnh, mọi thời điểm. Bởi vì trong tình
huống nào, hắn lãnh phải thiệt về mình thì sẽ thiệt phải chua cay. Câu truyện của Đấng ta là câu
nguyên văn của Tào Tháo: Thà ta phải nghèo đi chứ không đấng nghèo đi phải ta.

-Người Trung Hoa sẽ truyện kể: Đó là lối nói của phải nghèo ích kỷ, hắn lừa. Dân “quân tử Tàu”
chúng ta, phải luôn luôn chú ý tới thời cho bên thân và tránh thiệt thời cho người khác thì mới
xứng đáng là con cháu của Khổng Tử. Thà người phải ta chứ ta không phải người. Một kẻ bên
Tây phải nghèo chê ta thì ừ thành thế. Thành thế không làm nên quân tử Tàu!

-Người Pháp có vẻ do dự. Đã chót tôn thế câu danh ngôn “ Cái tôi là đáng ghét.” nên ngoài một
thì công kích câu của Tào Tháo nhẽng trong lòng thì về thà ta phải nghèo đi chứ không đấng
phải ta.

-Người Đức, đã có từ về “đi tìm kiếm Đạo Thái” trong thế chí II, cho nên còn rất nhiều người về
tôi nói về lòng mình kể: Đấng tránh người phải ta, ta không nhẽng phải người mà còn hành về,
tôi đi tìm người.

-Người Anh thì phải tôi nhẽng ăng lê, đánh truyện kể, quay một đi nhẽng chũa nghe rõ câu hỏi; hoặc
nếu về ép buộc phải truyện kể, thì sẽ nói nhẽng đôi: Người không phải ta, ta không phải người.

-Người Hoa Kỳ, vì đang lãnh đạo lý thuyết do dân chứ trên thế giới nên sẽ truyện kể sẽ c mèi
chính truyện:

Quốc hội Mỹ sẽ bàn: Mọi người dân đều có quyền quyết định ta nên phải người hay đấng người
phải ta. Quyền này nằm trong điểu khoản Tội Do Ngôn Luận của hiến pháp, không cần bàn cãi
lỗi thôi. Hãy dành thì giờ tranh luận về unemployment và economy để kiếm phiếu vào điểu tháng
November, 2012 sẽ phải. (có tiếng về tay vung điểu trong nhẽng truyện kể)

Tôi Cao Pháp Việt sẽ phán: Hành pháp không đấng phép nhân danh “vô tha” để áp điểu tình
của của người dân, nghĩa là không đấng ép dân phải chú ý tới thời. Hành vi Ta phải người,
người phải ta hoặc ta và người phải nhau cần để một cho nhân dân tùy nghi biểu lộ.

Tên thế nhẽng Mỹ sẽ nhẽng quốc dân: “ My fellows America! Fail others or let others fail you belong
to your own behavior”. Tên đấng ch là: “Hỡi các bên công dân Mỹ! Ta phải người hoặc đấng người

Danh Ngôn Của Tào Tháo

Tác Giả: Bác sĩ Nguyễn Văn B&o (Con Cò)
Thứ Bảy, 11 Tháng 8 Năm 2012 08:29

ph& ta là quy& n t& do cá nhân c&a quý b&n”. (có ti&ng v& tay vang d&i kh&p trong n&&c).

-Cách tr& i&i c&a ng&&i Trung Đông g&c H&i giáo đ&c đ&o nh&t:
Đ&i t&&ng ng&&i đ&&c chia ra 2 gi&ng:

Đ&i x& v&i ng&&i nam thì dùng câu: Ta s& ph& ng&&i n&u bi&t ng&&i s&p ph& ta. Nh&ng đ&i x& v&i b&n n& i&u thì ph&i tuy&t đ&i c&ng r&n:Ta ch& đ&&c phép ph& ng&&i (n&), đ&ng bao gi& đ&ng&&i (n&) ph& ta. N&u không thì ta s& m&t h&t quy&n, th&m chí s& không còn là nam t& n&a. B&n tà đ&o mu&n nói gì thì nói, ta c& b& ngoài tai. Tuy n& gi&i là bà n&i, là bà ngo&i m&, là v&, là ng&&i tình, là em, là ch&, là b&n c&a ta nh&ng Allah đã m&c kh&i cho ngài Mahomed r&ng ph&i yêu th&&ng ng&&i n& nh& tôi t&, nh& v&t s& h&u c&a ta. V&y ta ph&i đ&i x& v&i chúng th&t nghiêm ch&nh nh& đã đ&&c đ&y trong kinh Koran”.

-Ng&&i Vi&t Nam thì chia làm 2 phe:

a/ Phe Vi&t C&ng s& tr& i&i y h&t nh& nh&ng đ&nh cao trí tu& c&a Xã H&i Ch& Nghĩa. T&c là: Thà ta ph& ng&&i ch& không đ&ng&&i ph& ta.

b/ Phe Qu&c Gia có nhi&u thành ph&n ph&c t&p nên câu tr& i&i cũng ph&c t&p. Nh&ng ph&n đồng s& tr& i&i đ&i c&&ng r&ng: Ng&&i ch&a ph& ta, ch&ng nh& ta ph& ng&&i?

-Nh&ng k& đ&o đ&c g&a thì h& m& mi&ng là tuyên b& ch&ng ch&c: Ch&ng bao gi& ta ph& ng&&i dù đòi phen ng&&i đã ph& ta. Câu nói này không ph&n ánh tí ti nào con ng&&i th&c c&a h& .

-Nh&ng nhà mô ph&m (giáo s&) thì ph&i m&nh m& bác b& câu nói c&a Tào Tháo m&c đ&u, trong thâm tâm, h& có th& nghĩ khác. H& s& đ&y h&c trò r&ng ta không nên ph& ng&&i đ&u ng&&i ph& ta.

K&t Lu&n:

Tóm i&i, đ&ng trên ph&&ng đ&n đ&o đ&c thì câu nói c&a Tào Thái hoàn toàn tiêu c&c nh&ng đ&ng trên th&c t& thì nó có ph&n nào h&u lý. Câu nói này ph&n ánh tâm tr&ng c&a m&t k& r&t ng&&i. Con ng&&i ki&u Tào Tháo th&i nào cũng có, n&&c nào cũng có, chính th& nào cũng có, x& h&i nào cũng có, ch& là nhi&u hay ít mà thôi.

V&y thì Tào Tháo cũng r&t ng&&i. Nói cách khác, vai trò Tào Tháo không h& c&u. Câu danh ngôn c&a h&n vang d&i kh&p năm châu, su&t chi&u dài l&ch s& th& gi&i k&t th& k& th& nh&t. Có hàng t& ng&&i ch&. Có chán v&n ng&&i khen. Tác gi& c&a Tam Qu&c Chí t& Tào Tháo siêu vi&t t& ch& đó.